

Keresztút

Bevezető:

Amikor a családtagjainkkal, barátainkkal összeveszünk, mindig ott van egy szál, ami bátorít minket a problémánk megfogalmazásában: az, hogy tudjuk, a szeretet szála megmarad, akkor is, ha most egy kicsit megsebezük. Tudjuk, hogy a szeretet, ami összeköt, fontosabb lesz, mint az a nézeteltérés, amely elválaszt.

Amikor az ember bűnbeesett, még nem volt tapasztalata a rosszról, nem is bízhatott tehát abban, hogy Isten megbocsát majd. Kétkedése valódi volt, Isten végtelen szeretetében. Úgy akarjuk ezt az utat most végigjárni, hogy minden kétségünket, minden félelmünket is magunkkal hozzuk: árnyakat a világosságra, mert bízunk Istenben, Aki meg akart gyógyítani ezen az úton. Már tudjuk: Isten elkötelezte magát mellettünk; a szeretete fontosabb számára, mint a mi bűneink.

Köszönjük, Istenünk, hogy nem hagytál minket "kedvteléseink" szerint járni (vö.: Zsolt 81,13), amerre a bűneink vittek volna! Köszönjük, hogy irányítod az életünket!

I. állomás: Pilátus

Imádunk, téged, Krisztus, és áldunk téged!

Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

Jézus mentegeti Pilátust: "annak, aki a kezedre adott, nagyobb a bűne." (Jn 19,11), pedig a helytartó önmaga miatt akarja megmenteni Jézust. Akárcsak a mi jótetteink: sokszor mi magunk is azért akarunk jót tenni másokkal, hogy nekünk jó legyen, hogy minket jónak tartsanak, elfogadjanak, szeressenek. Hányszor hagyom veszni az igazságot, azért, hogy nekem jobb legyen!

Jézus mindig az igazság szerint ismer el, vagy menteget minket. "Tudja Ő, hogy miből formált." (Zsolt 103,14) Gyönyörködik bennünk, még akkor is, ha porból alkotott. Ember néz szembe emberrel a körülállók szerint, de valójában Isten szemléli a képmást, az embert. Vajon, mire megy az emberek akaratával szemben, az Isten akarata? "Igaz kijelentés ez: ha meghalunk vele, majd élünk is vele; ha tűrünk vele, uralkodni is fogunk vele. Ha azonban megtagadjuk, ő is megtagad minket, de ha mi hűtlenné válunk, ő hű marad, mert önmagát nem tagadhatja meg." (2 Tim 2,11kk) Isten elfogadja azt a jót is, amibe önzés vegyül, biztat, hogy foglalkozz magaddal, hogy növekedj Benne. Hű marad hozzád, ha elfordulsz is Tőle.

"Az ítélet ez: a világosság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert tetteik gonoszak voltak." (Jn 3,19) Most viszont, Jézus, a felvállalt elítéléssel, mindazoknak, "akik hisznek az ő nevében, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek." (Jn 1,12) Ilyen Isten szeretete: a mi magunk felett kimondott ítéletünket is magára veszi, felviszi a keresztfára, hogy már magadat se ítélj el többé (vö: 1 Kor 4,3)!

Jézusunk, segíts tartózkodni az ítélezéstől! Segíts az önzetlen szeretetre!

II. Kereszt

Imádunk, téged, Krisztus, és áldunk téged!

Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

Nehéz elfogadni azt, amit kapunk. Nem csak a fájdalmakat, szenvedést, de az ajándékokat is! Ha ingyen van, sokszor még nehezebb. Belénk nevelték, hogy ki kell érdemelni a dolgokat. Istent ezért nehéz sokszor megérteni, elfogadni a kegyelmeit: mert Ő mindig ingyen adja, amit nekünk szán. Azt is megtanultuk, hogy mindent viszonzni is kell. (Sajnos nem csak a jót, a rosszat is igyekszünk.) Éppen ezért, sokszor nem akarjuk "lekötelezni" magunkat. Isten viszont nem várja meg, hogy mit válaszolunk. Ő előbb szeret, előbb szabadítja fel az utat, mely Őhöz vezet.

Jézus nem csupán felveszi a keresztet, hanem megöleli, mert ezzel a kereszttel rajtad segít. Átvesszi a bűnök következményét, meglátja benne az Igazságot, az Isten szeretetét, amely a maga szeretete is.

"Bár a mi betegségeinket viselte, és a mi fájdalmaink neheztedek rá, mégis Istentől megvertnek néztük, olyannak, akire lesújtott az Isten, és akit megalázott." (Iz 53,4) Hányszor téved a szemünk, az érzékeink, a logikánk! Meg akadunk a világ felszínén, és megbélyegezzük azt, amit látunk. Isten tekintete "elven, áthatóbb minden kétélű kardnál, behatol és szétválasztja a lelket és a szellemet, az ízeket és a velőket, s megítéli a szív gondolatait és szándékait." (vö.: Zsid 4,12) Isten szemével kell megtanulnunk látni! Akkor nem a képzeletünk ellen küzdünk majd, hanem a keresztet hordozzuk. Nem másik áldozatot akarunk majd keresni, hanem a mi keresztünket fogjuk felvállalni.

Köszönjük, hogy helyettünk hordozod a keresztet!

III. Első elesés

Imádunk, téged, Krisztus, és áldunk téged!

Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

Vannak emberek, akiket elgyötört az élet. A sok szenvedés, meg-nem-értés, betegség gyengévé tette őket. Jézus a keresztet az ostorozott hátán vitte. Elesett, mert nehéz volt a teher. Izajás megjegyzi: "Megvetett volt, utolsó az emberek között, a fájdalmak férfia, aki tudta, mi a szenvedés; olyan, aki elől iszonyattal eltakarjuk arcunkat, megvetett, akit bizony nem becsültünk sokra." (Iz 53,3) Hányszor bennünk is megjelenik a megvetés azok iránt, akik nem bírják viselni keresztjüket! Nem szép látvány az ilyen ember, nem lehet piedesztálra emelni mások elé. De, ahogy Szent Pál mondja: "Nekünk, erőseknek az a kötelességünk, hogy elviseljük a gyengék gyarlóságát, és ne a magunk javát keressük." (Róm 15,1) Jézus elesett. Nem kell többé szégyellnünk, amikor gyengék vagyunk, amikor nem bírjuk a terheket. Hozzá megyünk, mint megfáradtak, s Ő felüdít minket (vö.: Mt 11,28), erővel tölt el (vö.: Iz 58,11; ApCsel 1,8). Jézus új célt ad a kereszthordozásunknak: a kétségbeesés helyett a reményt. Így veszi át gyengeségünk, bűneink terhét, a keresztet.

Kérünk, Urunk, segíts, hogy tudjuk elfogadni a gyengéket, azokat, akiket nehéz elviselni!

IV. Az anya

Imádunk, téged, Krisztus, és áldunk téged!

Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

Az anyai szeretet Isten szeretetét tükrözi vissza. Túl lát a bűnökön, túllát a hibákon és az esendőségen. A lényegre koncentrálnak. A lényeg: ami összeköt bennünket, nem pedig az, ami szétválaszt. Nekünk is ilyen szemmel kellene néznünk nem csak a másik embert, de önmagunkat is! Milyen sokszor fenn akadok azon, hogy visszatérő bűneimtől nem tudok szabadulni, vagy megdöbbenek, hogy milyen nagyokat elkövettem... Az anyai tekintet nem így nézi a gyermekét. Jézus azt mondja egy helyen: "Ha tudnátok, mit jelent: Irgalmasságot akarok, nem pedig áldozatot, nem ítélnék el az ártatlanokat." (Mt 12,7) Mert az tud a másikkal irgalmazni, aki magának is képes megbocsátani! Az tud megértő lenni, aki el tudja fogadni, hogy ő maga is képes hibázni, de ettől még nem lesz feltétlenül rossz emberré.

Jézusban, talán sokan csak egy elítéltet láttak, de Mária egész biztosan többet látott. Te mit látsz meg az Istenben, amikor vádolják, káromolják Őt? Te túl tudsz-e látni az "Elítélten"? Mária egész élete Isten akaratának keresése és teljesítése volt. Isten tetteit csak akkor érted meg, ha keresed a megértést! "keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek!" (Mt 7,7) Nem jön magától, tenni kell érte! Mária itt, a kereszttúton is keresi! Te keresed a szenvedéseidben?

Köszönjük, Urunk, hogy bízol bennünk! Hogy ránk mered bízni a kereszthordozást!

V. Segítség

Imádunk, téged, Krisztus, és áldunk téged!

Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

Jézusnak segítségre van szüksége. Ha szeretné, egy sereg angyal jönne neki segíteni (vö.: Jn 18,36), de Ő egy ember segítségét fogadja el. Hányszor várjuk a csodát! Jézus maga is megjegyzi: "Hacsak jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek!" (Jn 4,48) De nem vesszük észre, hogy a csoda várása is sokszor bizalmatlanság Istenben! Bízol abban, hogy Ő a legjobbat akarja adni neked? Hogy gondoskodik rólad és szerettedről?

Jézus egész életében osztotta a szeretetét, de íme, el is tud fogadni szeretetet. Gyakran azért megy nehezen a segítség elfogadása, mert nem hiszük el, hogy értékesek vagyunk, hogy fontos a mi ügyünk, és már a mögöttes szándékokat keressük. Jézus tud bízni az emberekben, el tudja fogadni a saját értékességét is. Bizonyossággként mondja: "Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben." (Jn 15,9) El tudod fogadni? Isten szeret és értékesnek talált téged! Értékeled magadat?

Ha helyén van az önértékelésünk, akkor tudjuk a másikat is értékesnek elismerni, akkor tudjuk igazán meghallgatni és tisztán szeretni. A mai korunk nagyon szenved az atyai szeretet, elismerés hiányától. Épp, amikor a végtelenül szerető Istent száműznénk a társadalmunkból, akkor támad végtelen éhség a szeretetre. Nem véletlen! Keresd gyakran a lehetőséget, hogy Isten szeretetének jelenlétében lehess, vagyis imádkozhass!

Simont kényszerítik, de ez csak a kezdet. Növekedett később a hitben és kereszténnyé lett. Sok úton juthatunk Istenhez. Ne válogass, csak menj rajta tovább!

Köszönjük, Urunk, a testvéri közösséget, az Egyházat!

VI. Kendő

Imádunk, téged, Krisztus, és áldunk téged!

Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

Isten arca egy kendőn át égett bele az emberek tudatába. Rajta fájdalom, együttérzés tükröződik vissza. A festék, itt a vér, a piszok, az izzadság, a vászon egy kendő, amely éppen kéznél volt. Egy alkalom szülte ajándék, amelyről nem tudjuk, ki is adta, kinek, valójában! Amikor a másik emberen segítünk, meglátva a pillanatot, mindketten épülünk általa. (Az önzést, még normális állapotában önszeretetnek hívjuk. A kettő ugyanannak az érzésnek a két véglete.) Isten teremtette úgy a világot, hogy ne győztesek és vesztesek legyenek, hanem egymást segítő emberek. Szent Pál írja: "Ne tartozzatok senkinek semmivel, csak kölcsönös szeretettel, mert aki embertársát szereti, a többi törvényt is megtartja." (Róm 13,8) Amikor egymásnak szolgálunk, az Úrnak szolgálunk (vö.: pl. Mt 25,45). Ezért "a testvéri szeretetben legyetek gyöngédek egymáshoz, a tiszteletadásban előzzétek meg egymást. A buzgóságban ne lankadjatok, legyetek tüzes lelkeitek: az Úrnak szolgáltok." (Róm 12,10k)

Egy pár másodpercig, a legszentebb arc, felüdült a kendőtől. Hamarosan újra vér és izzadság, valamint Jeruzsálem pora fedti majd el, de a kendő enyhülete talán a szívig is elért. Az időnk telik, haladunk előre az életben. Ami megtörtént, már elmúlt. Ne becsüld le az emlékeidet, melyek visszatükrözték neked a jóságot, mert ezek az apró nyomok vezetnek el tégedet Istenhez! Mózes figyelmezteti a választott népet: "Mindenképpen vigyázz magadra és nagyon ügyelj, hogy amiket saját szemeddel láttál, el ne felejtss, hanem őrizd meg emlékezetedben egész életedben, sőt add tudtára gyermekeidnek és gyermekeid gyermekeinek is!" (MTörv 4,9)

Köszönjük, hogy segíthetünk, hogy van módunk adni!

VII. Újra elesik

Imádunk, téged, Krisztus, és áldunk téged!

Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

"A visszaesőkért esett el" - szokták mondani. Kit tudja!? - Mi így képzeljük. Jézus nehézkesen teszi meg ezt a rövid utat. Szörnyen nehéz körülmények között. Hányszor esik meg, hogy az életünkben minden ideális körülmények között történjen? Még a nevelés szempontjából sem igazán találunk olyan valakit, akinek minden rendben ment a növekedésében. Divattá vált ráfogni minden rosszat a múltra. Jézus nem a kifogások keresésével törődik, hanem azzal, hogy fel tudjon kelni. Fontos neki, mert szeret. Lehetne, hogy te is megokold mindazt a rosszat, amit elkövettél, vagy amit rossz szokásként viselsz, és a környezeted hordoz keresztként. De minek? Az okával mire mégy? Keresd inkább te is a módját a felkelésnek! Annak, hogy miként lehetsz másoknak is kedves! Jézusról azt mondja az evangélium: "Jézus pedig növekedett bölcsességben, korban és kedvességben Isten és az emberek előtt." (Lk 2,52) Kedvesnek lenni erény és feladat!

Ha vizsgálod okát, hogy miért estél a földre, csak azért tedd, hogy legközelebb erősebb lehess! "Nézd, meggyógyultál. Többé ne vétkezzél, nehogy még nagyobb baj érjen." (Jn 5,14) - mondja Jézus. Bízzál Benne! Ő, ha elé tárod sebeidet, gyógyítgatja azokat, ha törekszel kijavítani a hibáidat, megerősít téged!

Adj nekünk, Urunk, gyógyulást, lelki sebeinkből! Adj erőt másként cselekedni, mint ahogy természetünkből tennénk!

VIII. Siránkozók

Imádunk, téged, Krisztus, és áldunk téged!

Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

"Olyanná teszem, mint amikor az elsőszülöttet siratják, olyan lesz mindvégig, mint a keserűség napja." (Ám 8,10) Társadalmi gesztus: asszonyok siratni jönnek. De van a bánatukban valódi fájdalom, hiszen Jézus magára veszi, hogy érte sírnak. "A könnyek nem oldanak meg semmit" - mondják. Valóban, képtelenek megakadályozni, hogy Jézust megöljék, hogy a "viruló ággal" (Lk 23,31) így bánjanak. Ám Jézuson nincs hatalma ennek a világnak (Jn 19,11). Jézus magától adja oda az életét: "Nem veszi el tőlem senki, magam adom oda, mert van rá hatalmam, hogy odaadjam, és van rá hatalmam, hogy visszavegyem." (Jn 10,18) Vagyis, akit igazán siratni kell, az az, akitől elveszik az életét, aki nem adja át azt. "Aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, aki pedig elveszíti életét énértem, megtalálja azt." (Mt 16,25) - mondja Jézus. Te át tudod adni az irányítást az életed fölött? Amit átadsz, az lesz a tiéd! "Hiszen nincsen itt maradandó hazánk, hanem jövőd hazánkat keressük." (Zsid 13,14) Te hová rendezkedsz be? Készülsz a Hazatérésre? Lehet siránkozni, ha nem bízol, és lehet elfogadni, ha bízol Istenben. "Ne a láthatóra, hanem a láthatatlanra fordítsuk figyelmünket. Mert a látható mulandó, a láthatatlan azonban örök." (2 Kor 4,18)

"Növeld bennünk a hitet!" (Lk 17,5) Segíts, hogy ne féljünk véghezvinni, amire meghívtál minket!

IX. Harmadik elesés

Imádunk, téged, Krisztus, és áldunk téged!

Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

Talán a sziklánál történt, valahol túl a város falain. A bűn engeszteléséért bemutatott áldozatot a táboron kívül égették el (vö.: Zsid 13,11). A bűnbak is ki lett űzve a lakott vidékekről. Jézus is kimegy, hogy odaadja életét a népért. Sokan botlanak el ártatlanul. Azért, mert mások vádolják őket, mert megbélyegzik őket. Manapság mindenért a felelősöket keressük ahelyett, hogy a problémát oldanánk meg, hogy a megoldást keressünk! Jézus a felelősséget magára veszi, s bár elesik a súly alatt, mégis felemeli újra. Mennyivel jobb lenne a világ, ha a megoldásra koncentrálnánk! Amikor át akarod tolni másra a munkádat, vagy nem akarod elvállalni, hogy hibáztál, vagy nem bírsz elvégezni egy feladatot, jusson eszedbe ez!

Krisztus érted akar bűnbak lenni! Kimegy a városból. Vajon te ki tudsz menni utána megszokásaidból, kedvenc társaságodból? Vállalod gyalázatát? "Jézus is a kapun kívül szenvedett, hogy vérével megszentelje a népet. Menjünk ki tehát hozzá a táboron kívülre, és vállaljuk gyalázatát, hiszen nincsen itt maradandó hazánk, hanem jövő hazánkat keressük." (Zsid 13,12kk) Érted már, hogy a megváltás műve azért történik, hogy te ne csak a bűneidtől váljál szabaddá, hanem valóban az is legyél!? Szabad a jóra. Ha vállalod, hogy kilépsz a komfortzónádból, akkor Isten el tud kezdeni vezetni téged! Ameddig bástyákkal veszed körül magad és próbálsz sebezhetetlenné válni, addig nem fogja rád törni az ajtót!

Ez az elesés emlékeztet minket arra, hogy nem szabad lemondani embertársainkról, vagy megbélyegezni őket ártatlanul. Emlékeztet, hogy ki kell lépünk a megszokásainkból, hogy fel kell állni a sárból, a félig élt életből. Jézus azt mondja: "Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen." (Jn 10,10) Azért akarja, hogy Vele tartsunk, mert tudja; ez kell ahhoz, hogy az életed kiteljesedhessen! Hogy ne elégedj meg a középserrel, a félmegoldásokkal!

Tedd teljessé az életünket! Lépj be a szívünkbe, legyen ott lakásod!

X. Mezítelenül

Imádunk, téged, Krisztus, és áldunk téged!

Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

Nem takargatja sebeit. Krisztus a feltámadása után is megmutatja azokat az apostoloknak. Nem büszkélkedik velük, hanem használja őket, hogy megértsük szeretetét. Te miért takarod sebeidet? Jézus hagyja, hogy az utolsó falakat is lebontsák, ami a világ és Ő közte van. Halálakor majd a templom kárpitja is ketté hasad. Isten és ember sejlik fel a szakadó textilek mögött. Valami nagyon ősi válasz ez, az első emberek bűnére. "Az ember és a felesége mezítelenek voltak mindketten, de nem szégyellték magukat." (Ter 2,25) Ám aztán felismerték, hogy mezítelenek (vö.: Ter 3,7), amikor a bűnt elkövették. A mezítelenség itt nem annyira erkölcsi, mint inkább társadalmi kérdés: védtelenek a környezetükkel szemben. Addig nem is kellett félniük, míg a gonoszt a világba nem engedték a bűnnel. Jézus hagyja, hogy megfosszák ruháitól, hagyja, hogy újra védtelenné váljon az Emberfia, hogy beteljesülhessen rajta a bűneink következménye.

A szeretet emlékét is elveszik tőle, melyet Mária egybeszóve alkotott neki (vö.: Jn 19,23). Elengedi még azt is, ami enyhíthetné a fájdalmát. Ide már nem tudjuk Őt követni. Nem is kell! Helyettünk vállalta. Nekünk ott maradnak emlékeink, melyek szép pillanatokot okoznak később is, enyhületet a gyötrelemben is.

Marad most már az ártatlanságunk emléke is: hogy eredendően jónak alkotott minket! Amikor olyan emberrel találkozunk, aki nagyon tud bízni az emberekben, aki hiszékeny, azt mondjuk rá: naiv. Holott valójában ők hordozzák azt az eredeti emberiséget, amilyenek minket alkottak. A "naiv" emberek Isten ajándékai! Emlékeztetnek minket arra, hogy Isten milyenek alkotott minket. Vállalják a csalódás fájdalmát, melyet Krisztus is átélt a maga teljességében.

Hálát adunk neked a jóságért, amelyet belénk teremtettél! Hogy szeretni tudunk!

XI. Szögek és hús

Imádunk, téged, Krisztus, és áldunk téged!

Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

Vas és emberi hús találkozik. Mondanád: a kegyetlenség szegezi oda a fához. De valójában a szeretet az, amely nem engedi, hogy leszálljon a keresztről. Haza fele megy. A szeretet kezd átragyogni egész alakján: az emberi test lényegtelenül, már csupán hordozza azt a Művet, amelyet ember fel nem foghat. Átkozottá lesz (vö.: Gal 3,13), hogy mi áldottak lehessünk. Ahogyan egy naplemente felé haladó ember arcán tükröződik a Nap fénye, úgy most Jézus arcában is látjuk, hogy mit okoztak bűneink Istennek. Szenvedhetővé válik benne az, Aki szenvedést nem ismert.

Nem lehet megérteni a tett emberi okait. Mint ahogy a bűn sem lesz sosem logikus egy keresztény gondolkodónak, vagyis egy eredeti embernek. Ne hidd, hogy benned van a hiba! Így van ez jól! Miért akarják megölni a szolgát, aki a menyegzős ünnepre hívna meg? Miért akarják eltüntetni azt, aki halottakat támaszt fel, betegeket gyógyít, éhezőket táplál, felemeli az elesettet? Aki "A megtört nádszálat nem törí össze, a pislákoló mécsbelet nem oltja ki. Hűségesen elviszi az igazságot, nem lankad el, sem kedvét el nem veszti, míg az igazságot meg nem szilárdítja a földön"? (Iz 42,3k) Akinek a tanítására várnak a szigetek?

Jézus azt mondja: "Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, mint a tyúk a csibéit a szárnyai alá, de ti nem akartátok." (Lk 13,34) - Akarsz-e tartozni valahova? Vágysz-e közösségbe lépni az Egyházzal, mely itt, a kereszten születik? Vagy te nem akarsz közösségbe lenni Jézussal? "Amit láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy ti is közösségben legyetek velünk. Mi ugyanis közösségben vagyunk az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal." (1 Ján 1,3) Itt, a keresztnél van az Élet forrása, innen származik az Egyház üzenete, melyet hordoz. Az igazság, melyet rábíztak: hogy a szeretet győz a gyűlölet fölött, hogy az emberi testben levő Isten legyőzi a szöget és fát.

Add, Urunk, hogy ki tudjunk tartani a jóban! Hogy a szeretetből tudjunk cselekedni!

XII. A Halál

Imádunk, téged, Krisztus, és áldunk téged!

Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

Talán a legtöbbet ábrázolt esemény, mégsem tudjuk egészen elképzelni. Milyen lehetett Krisztus gyötrelme, amikor az Atya elhagyta Őt! Borzasztó és csodálatos ez a pillanat, amikor minden egymásnak feszül: a szenvedés és béke, a halál és az Élet, a Szent és a bűn. Akkora hasadás ez, melyet nem bírunk fel ésszel! A második isteni személy meghal. A sötétség, amely a világban eluralkodik ekkor, a meg hasonlásból ered. "Az emberek megdermednek a rémülettől, és annak várásától, ami a világmindenséggel történik, mert az egek erői megrendülnek." (Lk 21,26) Jézus kileheli lelkét.

Zakariás próféta jövendöli így meg: "És kiöntöm Dávid házára és Jeruzsálem lakóira az irgalom és az imádság lelkét; és ők majd rám tekintenek. Akit átdöftek, azt megsiratják majd ők oly sírással, mint az egyszülöttet, és keseregnek felette, mint ahogy keseregni szoktak az elsőszülött halálakor." (Zak 12,10) Szemléled, próbálsz befogadni a képet, de az érzékszerveid cserbenhagynak. Érez a szíved, sejti, hogy mi történt, de csak annyit ért meg: aki eddig szolga volt, most szabad lett, aki eddig halott volt, már él. Igen, már van mód a változásra. Van mód, hogy visszatérjünk az Atyához!

Jézus mondja: "Azért mondtam el ezeket nektek, hogy békességet találjatok bennem. A világban üldözést szenvedtek, de bízzatok, mert legyőztem a világot." (Jn 16,33) Békesség van ebben a pillanatban és döbönt csend. Győzelem és megdicsőülés, de csak egy átszúrt test van előttünk. Vér és víz folyik belőle: az Élet, mely Jézusban volt, s most kiáradt belőle. Kilépett a világunkból. „Beteljesedett!” (Jn 19,30)

Áldott légy, Urunk, mert te vagy nekünk a Béke (Mik 5,4)!

XIII. Visszatérés

Imádunk, téged, Krisztus, és áldunk téged!

Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

Jézus ismét úgy jön el, második dicsőségéből, mint egykor régen: Mária ölében. Ismét dicstelen, ismét szótlan. Elhallgattak azok a szavak, melyek a csüggedőket bátorították, melyek utat adtak a vakoknak, melyek a félelmet oszlatták. A nép vezetői távoznak, hiszen már nincs tovább: legyőzték az ellenfelüket. A katonák egy fárasztó nap után lassan visszatérnek szállásukra. A nép eloszlóban, hogy készülődjön az ünnepekre. Már csak pár ember maradt. Valakik, akik igazán érezték: mi történt itt valójában. Sokszor a közösségek nagy eseményei után is azok maradnak segíteni, pakolni, akik a lényegét látják. Meglátni azt a szükségét, amit senki nem vesz észre, vagy mindenki elkerül: ez az életszentség útja. Eltemetni azokat, akiket elítéltek, akiket kivégeztek, akiket nem tudtak megmenteni. Mária még időzik. A tanítványokból páran és talán Longiusz, a százados... Meghitt ez a búcsú. Végre csak azok vannak itt, akik értik. Hányszor szenvedett Jézus attól, hogy nem akarják megérteni az üzenetét, hogy nem hajlandóak belegondolni abba, amit tesznek! Most ezek már eloldalogtak.

Levenni a testet, ajándék volt. Most újra ajándék lett az a test, mely az Igét hordozta. Még nem egész, de már a remény pecsétje ott van rajta: "Tegyél a szívedre pecsétnek, mint valami pecsétet a karodra! Mert mint a halál, olyan erős a szerelem, olyan a szenvedély, mint az alvilág. Nyíla tüzes nyíl, az Úrnak lángja." (Én 8,6) Még nincs feltámadás, de nézd Máriát: a szeretet, amely az eredeti, isteni akarat szerint szeret, már erősebb a halálnál. Ha meghal valakid, akit szeretsz, vedd észre: a szeretet erősebb, kibírja a halált, azért, mert "a szeretet soha nem múlik el" (1 Kor 13,8), mert „Isten a szeretet” (1 Ján 4,8). Megmutatja neked, mennyire szeret az Isten, Aki legyőzte a halált.

Tedd tökéletessé szeretetünket! Enyhítsd a gyászt a szívünkben!

XIV. Temetés

Imádunk, téged, Krisztus, és áldunk téged!

Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

Lezárják lassan a sírt. Sokak szemében talán a múltat is. Az emmauszi tanítványok szavaiban visszhangzik ez: "Pedig mi azt reméltük, hogy ő fogja megváltani Izraelt." (Lk 24,21) A temetés kettős üzenet: van, aki a lezárást látja meg benne, van, aki a végső szeretet gesztusát, ami azonban előkészület is, előkészület a folytatásra. Tudjuk, hogy a tanítványok nem sokára vissza akarnak majd térni ide. Most azonban a törvény miatt, csak sietve temetik el Jézust. Temetésére már megkente az asszony a betániai vacsorán, a sírhelyet már megváltották neki régebben. Készültek már erre az alkalomra, jóllehet egyedül Krisztus értette, hogy ez történik, még maguk a cselekvők sem értették. Később azonban minden a helyére kerül: "Amikor föltámadt a halálból, tanítványai visszaemlékeztek ezekre, s hittek Jézus szavainak." (vö.: Jn 2,22) "Ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe." (Lk 24,26) - Az Isten mindenható, de, mert szeret, és mert jó, ezért vállalja ezen erények korlátait is. Nem hasonlik meg önmagával.

Jézusban most mégis tehetetlenné válik. Felveszi még a mi tehetetlenségünket is, hogy megváltsa. Felveszi minden, valaha élt ember tehetetlenségét, hogy adjon eszközt, adjon lehetőséget a cselekvéshez. Jézus mondta: "Az én Atyám mindmáig munkálkodik, és én is munkálkodom." (Jn 5,17) Még a tehetetlensége és mozdulatlansága közepette is, a sírban fekvé "elmegey" a korábban megholtakért az alvilágba, hogy szabaddá tegye őket. Amikor majd eljön az óra, hogy magatehetetlenül kell feküdnöd, talán teherként mások számára, emlékezz erre: még így is Isten képét, Krisztus képét tükrözöd vissza! Még így is értékes az életed! Így is lehets példa és lehets igazán képmás!

Pár nap, és akik Istenhez tartoznak, megtudják: most kezdődött. Helyreállt a Paradicsom. Istenhez szabad az út. Jézus odaadta életét, hogy nekünk utunk legyen az Atyához.

Köszönjük, hogy megnyitottad nekünk az utat, vagyis magadat! Hogy megnyíltál előttünk és elmondtad: mennyire szeretsz minket!

Befejezés

Keresztút; bár kívülről kényszerítettnek tűnt, valójában Jézus szabadságában valósult meg. Ha haragunkban megbántunk valakit, akit szeretünk, tudjuk: a szeretet fog diadalmaskodni. Sőt! Amikor megbocsátanak nekünk, nem csupán elkendőzik a tettünket, hanem azzal együtt igent mondanak ránk, hogy nekünk más volt a véleményünk, vagy, hogy másként cselekedtünk, mint ahogy helyes volt. A szeretet ezt teszi: elfogad a sebeinkkel, a tüskéinkkel együtt. Meghív, hogy ne kényszerből, hanem azért, akit szeretünk, a szeretet vonzásából hagyjunk fel a kardoskodással. Jézus megmutatta, hogy mennyire szeret, hogy ne félelemből, hanem a szeretet vonzásából akarjunk Hozzá térni, Rá hasonlítani. Nyisd meg a szemedet és a lelkedet: értsd meg ezt az utat, és megérted: Jézus nem eltávolodott rajta a szívedtől, hanem éppen azt a falat törte át, melyet a te bűneid emeltek, hogy bejuthasson az Őt megillető trónra. Hogy felmagasztaltatásával téged is felmagasztaljon, megszenteljen, megistenítsen!

Hála neked Krisztus a keresztútért! Hála neked a Megváltásért! Hogy helyettünk és értünk szenvedtél!